

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117224269
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8117224269.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu P. A. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XX. A. XXXXX/X, XXX XX S., právne zastúpený advokátkou Mgr. Jana Sadloňová, so sídlom Hlavná 14, 080 01 Prešov, proti žalovanému Y.. so sídlom O. XX, XXX XX C., P.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátkou JUDr. Miroslava Slovinská, so sídlom Štefánikovo námestie 13, 052 01 Spišská Nová Ves, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 20Csp/299/2017-162 zo dňa 03. augusta 2020, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 8.478,99 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 7.478,99 eura od 17.10.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52, § 53 ods. 1, 2, 3 písm. a), 4, § 451 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, 3, § 107 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom od 01.05.2007 do 30.09.2007, § 517 ods. 1 prvá veta, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Uznesením č.k. 6Co/180/2018-143 zo dňa 03.08.2020 Krajský súd v Prešove ako odvolací súd zrušil prvý zamietavý rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 20Csp/299/2017-84 zo dňa 23.07.2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca mal od počiatku za to, že zmluva medzi ním a žalovaným bola uzatvorená platne a mala všetky stanovené náležitosti, pričom až zrušením zmluvy so žalovaným nadobudol pochybnosti o korektnosti úveru, a až s odstupom času potom, čo žalovanému splatil úver sa dozvedel od H., že z predmetnej úverovej

zmluvy došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, pričom H. dala žalobcovi konečné a zrozumiteľné stanovisko až listom zo dňa 03.04.2017. Až od uvedeného dátumu bolo možné podľa názoru odvolacieho súdu začať počítať plynutie subjektívnej premlčacej doby, a to aj vzhľadom na to, že žalobca nepredložil žiaden iný dôkaz. Keďže žaloba bola podaná dňa 30.11.2017 konštatoval, že bola podaná v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby. Vo vzťahu k vyjadreniu žalobcu na pojednávaní konanom dňa 23.07.2018 o vedomosti o bezdôvodnom obohatení, ako aj vzhľadom na ďalší priebeh uvedeného konania a obsah odvolania, mal odvolací súd za to, že zrušením zmluvy so žalovaným dňa 31.12.2014 na strane žalobcu vznikli dôvodné pochybnosti o uzatvorenej zmluve a o výške sumy vráteného úveru, preto sa z uvedeného dôvodu obracal tak na H. banku K., ako aj na bankového ombudsmana (z obsahu spisu vyplýva, že sa obracal aj na samotného žalovaného), aby subjekt, ktorý vykonáva dohľad na finančnom trhu zhodnotil, či zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu zmluvy. Na základe uvedeného sa odvolací súd domnieval, že v prípade, ak by sa žalobca o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedel v skutočnosti už v roku 2014, t.j. v čase zrušenia zmluvy, podnikol by už v tomto čase kroky smerujúce k tomu, aby sa domohol vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného. K objektívnej premlčacej dobe poukázal na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, s ktorým sa stotožnil a mal za to, že na uvedený prípad je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Uviedol, že žalovaný minimálne vedel, že nedodržanie zákonných podmienok pri uzatváraní zmlúv môže mať za následok nepriznanie určitých súm, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Z uvedeného dôvodu tak dospel k záveru, že žaloba bola v predmetnom prípade podaná aj v rámci objektívnej premlčacej doby. Z uvedeného dôvodu preto zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom úlohou súdu prvej inštancie bolo opätovne preskúmať dôvodnosť žaloby, charakter vzťahu medzi sporovými stranami, dôvodnosť a výšku žalobcom požadovaných súm, existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ako aj nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadostučinenia.

4. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v prvom rade sa zaoberal vznesenou námietkou premlčania. Vzhľadom na to, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, dospel k záveru, že k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby nedošlo a že žaloba bola podaná aj v rámci objektívnej premlčacej doby. Ďalej uviedol, že posudzovaný vzťah je vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou. V konaní nebolo sporné, že žalovaný prevzal od žalobcu titulom poistenia sumu 6.707,24 Eur. V bode V. úverovej zmluvy je uvedené, že žalobca súhlasí s poistením na krytie úverovej pohľadávky pre prípad smrti prostredníctvom Zmluvy o hromadnom poistení, avšak toto ustanovenie nebolo individuálne dojednané, ale bolo súčasťou formulárovej zmluvy. Z predmetnej zmluvy nevyplýva, že žalobca mal možnosť pred podpisom zmluvy oboznámiť sa s rámcovou zmluvou a s poistnými podmienkami. V zmluve sa nenachádza žiaden odkaz na túto zmluvu a ani žalovaný v konaní nepreukázal, že s touto zmluvou a poistnými podmienkami oboznámil žalobcu. Vzhľadom na uvedené a nemožnosť oboznámiť sa s podmienkami dospel k záveru, že ide o ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, preto ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná. Keďže v konaní bolo nesporné, že žalovaný prevzal titulom poistenia sumu 6.707,24 Eur, zaviazal ho vydať predmetné bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ ide o poplatky za upomienky vo výške 90,- Eur, tak nárok žalobcu je aj v tejto časti dôvodný. V tomto smere poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/126/2012, preto mal za to, že poplatok za upomienku je neprijateľná zmluvná podmienka, a preto je neplatný. Ak si žalovaný poplatky za upomienky účtoval, prijal plnenie bez právneho dôvodu, a preto je povinný sumu 90,- Eur vydať žalobcovi. Pokiaľ ide o nárok na úroky, tak v bode II. bolo upravené úročenie a splácanie úveru, ktoré malo predstavovať sumu 292,77 Eur a štvrťročne sumu 878,31 Eur. Žalovaný napriek tomu účtoval štvrťročne úroky vo vyššej sume, čo predstavuje spolu o 68,75 Eur viac, ako si mal podľa zmluvy účtovať. Nakoľko žalovaný v konaní nepreukázal z akého právneho titulu účtoval žalobcovi štvrťročne úroky nad sumu dohodnutú v zmluve, prijal plnenie bez právneho dôvodu, a preto je povinný sumu 681,75 Eur žalobcovi vydať. S poukazom na uvedené žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 7.478,99 Eur spolu so zákonným úrokom z omeškania. Vo vzťahu k žalobcom požadovanému nároku na primerané finančné zadostučinenie uviedol, že v danom prípade porušením práva povinnosti žalovaným je, že do zmluvy zakomponoval neprijateľnú zmluvnú podmienku, účtoval si neprijateľné poplatky a nesprávne účtoval úrok, pričom žalobca sa úspešne domohol vydania bezdôvodného obohatenia. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobcu ako

spotrebiteľa, dôsledkom takéhoto porušenia je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie, preto dospel k záveru, že sú splnené podmienky k tomu, aby bolo žalobcovi priznané primerané finančné zadosťučinenie. Pokiaľ ide o výšku, tak pre žalobcu bude primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- Eur, a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, pričom je vyrovnaním ujmy žalobcovi, ktorá mu vznikla v dôsledku konania žalovaného trpieť, a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Súd prvej inštancie nesúhlasil s výškou, akú si žalobca uplatnil, preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca bol v konaní úspešný v časti vydania bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu a v časti primeraného finančného zadosťučinenia bol úspešný v základe nároku, pričom výška záležala na úvahe súdu, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V danom prípade nezistil žiadny dôvod osobitného zreteľa, pre ktorý by náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výrokom I. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. e), f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že súd prvej inštancie v súvislosti so vznesenou námietkou premlčania bez ďalšieho konštatoval, že k uplynutiu subjektívnej a ani objektívnej premlčacej doby nedošlo. Poukázal na to, že z príloh pripojených k žalobe je zjavné, že žalobca najneskôr pri podaní žiadosti H. dňa 10.03.2014 považoval plnenia zaplatené titulom poistenia a úrokov z medziúveru za bezdôvodne platené, pričom zároveň bolo potrebné vychádzať zo samotnej výpovede žalobcu uskutočnenej na pojednávaní dňa 23.07.2018. Uviedol, že žalobca následne začal aj reálne vykonávať úkony smerujúce k dosiahnutiu vydania predmetného bezdôvodného obohatenia, a to formou dopytu k verejnému ochrancovi práv, ako aj ku H. K.. V prípade, ak sa žalobca s odpoveďou H. banky K. zo dňa 23.06.2014 nestotožňoval, nič mu nebránilo sa so žalobou obrátiť na súd už v roku 2014, veď vtedy u neho inicioval aj zrušenie zmluvného vzťahu. Vzhľadom k uvedenému sa preto nemôže stotožniť s argumentáciou súdu prvej inštancie, a tým viac nemožno tento okamih konštatovať u všetkých žalobou uplatňovaných nárokov súčasne, keďže dokonca aj H. banka K. v tomto liste zaujala svoje stanovisko len k otázke povinnosti žalobcu platiť poistné, a to najmä v časti rozsahu, v akom bolo poistné plnené, ale nie už k uhradeným poplatkom za upomienku a úrokom z medziúveru. Pokiaľ ide o záver o úmyselnosti vzniku bezdôvodného obohatenia, namietal, že súd prvej inštancie nevykonal žiaden dôkaz o úmysle bezdôvodne sa obohatiť. V tomto smere rovnako poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/238/2017. Z citovaných záverov Písomných pripomienok Európskej komisie vyplýva jediné, a síce, že nie je správne od spotrebiteľa vyžadovať, aby v konaní pred súdom preukazoval pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby úmyselné konanie veriteľa. Zdôraznil, že v konaní nebol vykonaný žiaden dôkaz o úmysle získať bezdôvodné obohatenie, preto je potrebné rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu. Vzhľadom na uvedené trval na tom, že žaloba je podaná po uplynutí subjektívnej a objektívnej premlčacej doby. Ďalej poukázal na to, že pristúpenie k Zmluve o hromadnom poistení osôb nebolo jedinou možnosťou krytia úverovej pohľadávky pre prípad smrti a žalobca si mohol zvoliť poistenie prostredníctvom individuálneho poistenia, resp. poistenie mohol kedykoľvek zmeniť. K dôvodnosti sumy uhradenej titulom poplatkov za upomienku uviedol, že všetky tieto nároky vznikli v súlade s úverovou zmluvou, Všeobecnými obchodnými podmienkami a aktuálnymi sadzobníkmi. Navyiac vzhľadom na charakter plnenia nemožno v žiadnom prípade hovoriť o úmyselnom obohatení sa veriteľa na úkor spotrebiteľa. K dôvodnosti prijatej sumy titulom úrokov z medziúveru uviedol, že aj všetky tieto nároky vznikli v súlade s úverovou zmluvou, Všeobecnými obchodnými podmienkami a aktuálnym sadzobníkom pri zohľadnení špecifik produktu medziúveru. Žalobca sa všetkými zmluvnými podmienkami v zmysle úverovej voľnosti súhlasil. Rovnako mal za to, že nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi ani vzniknúť nemohol. Pokiaľ ide o výrok o nároku na náhradu trov konania, tak tento napadol ako výrok súvisiaci a závislý od zaväzujúceho výroku. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobu zamietol, resp. odvolaním napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že v danom prípade mal pochybnosti o korektnosti nárokov žalovaného, ale až obdržaním listu H. K. zo dňa 03.04.2017 sa jeho pochybnosti potvrdili a až vtedy sa dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Subjektívna premlčacia doba teda začala plynúť okamihom, kedy obdržal list H. banky K. zo dňa 03.04.2017, pričom žalobu podal pred uplynutím subjektívnej premlčacej doby. Ďalej poukázal

na to, že žalovaný vedel, že nedodržanie zákonných podmienok pri uznávaní zmlúv môže mať za následok nepriznanie uplatňovaných súm, preto išlo z jeho strany o nepriamy úmysel, ktorý nie je povinný preukazovať dôkazmi, tak ako to tvrdí žalovaný. Nárok si tak uplatnil aj v rámci plynutia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby. Ďalej poukázal na právny názor Krajského súdu v Prešove, ktorým je súd prvej inštancie vo veci viazaný, preto je odvolanie žalovaného vzhľadom na tento vyslovený právny názor nedôvodné. Rovnako nesúhlasil s tvrdením žalovaného o riadnom dojednaní poistenia, ako ani s tým, že bol s jeho výškou riadne oboznámený. Poukázal na to, že nemal možnosť oboznámiť sa pred podpisom úverovej zmluvy s rámcovou zmluvou a poistnými podmienkami. Za neopodstatnené považuje aj tvrdenie žalovaného o prijateľnosti prijatej sumy uhradenej titulom poplatkov za upomienky, keďže toto plnenie podstatne prevyšuje skutočné náklady žalovaného na uplatnenie pohľadávky, a vzhľadom na ustálený právny názor v rozsudkoch odvolacích súdov je potrebné poplatok za upomienku posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Za nepravdivé považuje aj tvrdenie žalovaného, že prijatie sumy titulom úrokov z medziúveru bolo v súlade s úverovou zmluvou, nakoľko uvedená suma bola uplatnená nad rámec dohodnutý v zmluve, čo hodnoverne preukázal predloženými listinnými dôkazmi. Záverom sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný preukázateľne porušil jeho právo ako spotrebiteľa dôsledkom ktorého je úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie. Mal za to, že došlo k splneniu zákonných podmienok na jeho priznanie. Odvolanie žalovaného tak považuje za neopodstatnené a má za to, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Žalovaný navyše nijako bližšie nešpecifikuje, ktorý navrhnutý dôkaz súd prvej inštancie nevykonala. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny, a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalovaný sa vyjadril tak, že zotrváva na dôvodoch svojho odvolania. Poukázal na to, že skutočnosť o viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu automaticky neznamená, že sa vôbec nemá posudzovať osobitné skutkové okolnosti vo vzťahu ku ktorým sa následne posudzuje právny názor vyslovený odvolacím súdom. Nestotožnil sa so strohou argumentáciou súdu prvej inštancie, že okamih od ktorého je v prejednávanej veci potrebné počítať plynutie subjektívnej premlčacej doby je datovanie lisu H. K. zo dňa 03.04.2017, a že mal nepriamy úmysel získať majetkový prospech bez právneho dôvodu na úkor žalobcu. Tým viac nemožno konštatovať uvedené u všetkých žalobou uplatňovaných nárokoch súčasne, keďže dokonca H. banka K. v spomínanom liste zaujala svoje stanovisko len k otázke povinnosti žalobcu platiť poistné, a to najmä v časti, v akom bolo len poistné plnené, ale nie už k uhradeným poplatkom za upomienku a k uhradeným úrokom z medziúveru.

9. Žalobca sa vyjadril tak, že žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol tie isté skutočnosti ako v samotnom odvolaní, ku ktorým sa už vyjadril vo svojom predchádzajúcom písomnom vyjadrení. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje v napadnutej časti za vecne správny a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil.

10. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom

prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. K námietke nevykonania navrhnutých dôkazov odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov predstavuje jedno z práv ale zároveň i povinností strany sporového konania, pričom navrhnutie dôkazu automaticky nezakladá povinnosť súdu takýto dôkaz aj vykonať. Len súd rozhoduje, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná, a to z dôvodu aby sa tak predišlo vykonávaniu tých dôkazov, ktoré sú pre prejednanie a rozhodnutie veci irelevantné. Vykonávaním všetkých (aj nepodstatných dôkazov) by zároveň dochádzalo aj k mareniu rýchlosti a hospodárnosti konania. V prípade, ak súd nevykoná navrhnuté dôkazy, musí v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo ich nevykoná. V takomto prípade samotné neakceptovanie vykonania navrhnutých dôkazov samo o sebe nemôže znamenať porušenie práva strany sporu. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či do práva na spravodlivé súdne konanie by mohol nastať len vtedy, ak by takýto záver súdu o nevykonaní navrhnutého dôkazu bol zjavne nedôvodný alebo by takémuto záveru chýbala predchádzajúca racionálna úvaha súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by bola strana sporu nevykonaním navrhnutého dôkazu postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana sporu v konaní. Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

15. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

16. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

17. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

18. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená úverová zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

19. Žalovaný podaným odvolaním nesúhlasil s právnym názorom a odôvodnením súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu vznesenej námietky premlčania, a rovnako nesúhlasil ani so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k sumám, ktoré boli žalobcovi priznané z titulu bezdôvodného obohatenia, ako ani s priznaním primeraného finančného zadosťučinenia. Odvolací súd skôr ako sa začal zaoberať námietkami žalovaného vo vzťahu k posúdeniu námietky premlčania súdom prvej inštancie, preskúmal či závery súdu prvej inštancie o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného boli správne, nakoľko tieto majú následne vplyv na posúdenie prijatých záverov o premlčaní.

20. Prvým nárokom, ktorý posudzoval súd prvej inštancie bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 6.707,24 Eur, ktorú uhradil žalovanému z titulu poistenia. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že ustanovenia o poistení boli súčasťou formulárovej zmluvy o úvere, pričom z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nevyplývalo, aby žalovaný v priebehu konania predložil dôkaz o tom, že žalobcu ako spotrebiteľa oboznámil s obsahom a podstatou tejto zmluvnej podmienky. Z takto formulovanej zmluvnej podmienky vyplýva, že nemohla byť individuálne dojednaná medzi sporovými stranami, pretože bola žalovaným ako veriteľom vopred pripravená bez možnosti jej zmeny žalobcom ako spotrebiteľom. Z uvedeného tak vyplýva, že takúto zmluvnú podmienku bolo možné vyhodnotiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ako už správne konštatoval súd prvej inštancie, v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, je takáto neprijateľná zmluvná podmienka neplatná. Z uvedeného tak vyplýva, že medzi sporovými stranami vznikol režim bezdôvodného obohatenia, a teda sporové strany sú si povinné vydať všetko to, čo si na základe takto neplatnej zmluvnej podmienky navzájom plnili. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobca titulom poistenia uhradil žalovanému celkovo sumu 6.707,24 Eur, ktorú je žalovaný z titulu bezdôvodného obohatenia povinný vydať žalobcovi. Odvolací súd tak konštatuje, že záver súdu prvej inštancie bol v tejto časti správny.

21. Druhým nárokom, ktorý posudzoval súd prvej inštancie, bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 90,- Eur, ktorú uhradil žalovanému ako poplatok za upomienku. Odvolací súd má za to, že uvedená výška poplatku za upomienku má jednoznačne sankčný charakter, pretože suma 90,- Eur zrejme presahuje administratívne náklady, ktoré žalovaný s upomienkou má. Svojou podstatou tak u poplatku za upomienku nejde o paušalizáciu nákladov spojených s uplatňovaním pohľadávky, ale skôr o zmluvnú pokutu za omeškanie dlžníka spojené so zaslaním upomienky. Okrem toho rozhodnutie o jej výške je v konečnom dôsledku na vôli žalovaného, pretože len on rozhodne či a koľko upomienok zašle. Odvolací súd zdôrazňuje, že upomienka ako taká nemôže mať sankčný charakter, v opačnom prípade by totiž mala povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi netransparentné. Podstatou týchto poplatkov je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané. Poplatok za upomienku nemožno chápať ani ako poplatok za službu, plnenie, ktoré je poskytované spotrebiteľovi. Odvolací súd zdôrazňuje, že v prípade poplatku takéhoto typu zaň dodávateľ spotrebiteľovi neposkytol žiadne protiplnenie. Tieto skutočnosti len podporujú už vyššie uvedené, a to, že predmetný poplatok predstavuje iba ďalšiu sankciu v prípade omeškania spotrebiteľa s úhradami dlhu, nie iba skutočnú náhradu nákladov dodávateľa. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že súdnu ochranu nepoživajú také ustanovenia v spotrebiteľských zmluvách, ktoré sú jednostranne zakomponované do všeobecných obchodných podmienok alebo iných podmienok a predstavujú neprimerané finančné vyjadrenie nákladov dodávateľa za administratívne úkony, ktoré reálne nemôžu mať základ v skutočných nákladoch dodávateľa, ako je to v prípade poplatkov za vystavenie a doručenie upomienky, preto aj odvolací súd považoval za správny záver súdu prvej inštancie o neprijateľnosti, a teda neplatnosti aj tejto zmluvnej podmienky. Vzhľadom na uvedené tak možno konštatovať, že aj v tomto smere došlo medzi sporovými stranami k vzniku režimu bezdôvodného obohatenia, preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi sumu 90,- Eur z titulu bezdôvodného obohatenia.

22. Tretím nárokom, ktorý posudzoval súd prvej inštancie bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 681,75 Eur, ktorú uhradil žalovanému z titulu úrokov. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že v zmluve bol žalobca ako poberateľ úveru zaviazaný na mesačné splácanie úrokov, a to spôsobom uvedeným v čl. II bode 2 uzatvorenej zmluvy, teda 0,42% z cieľovej sumy malo pripadnúť na úhradu úrokov z poskytnutého medziúveru. Súd prvej inštancie po prepočte dospel k záveru, že žalobca mal mesačne platiť sumu 8.820,- Sk, teda 292,77 Eur (0,42% zo sumy 2.100.000,- Sk), pričom prijatie takéhoto záveru súdom prvej inštancie možno považovať za konzistenté, logické a majúce oporu vo

vykonanom dokazovaní, preto odvolací súd v danom smere nevzhliadol žiadne nedostatky, ktoré by bolo možné postupu a prijatému záveru súdu prvej inštancie vytknúť. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie však ďalej vyplynulo, že žalovaný účtoval uvedený úrok žalobcovi nie mesačne, ale štvrťročne. Z uvedeného tak vyplýva, že žalobca mal v zmysle zmluvy uhrádzať žalovanému štvrťročne sumu vo výške 878,31 Eur (292,77 Eur x 3), avšak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný štvrťročne účtoval žalobcovi viac, pričom v konečnom dôsledku všetky sumy nad rámec zmluvne upravenej výšky úrokov predstavovali sumu 681,75 Eur. Žalovaný v podanom odvolaní argumentoval tým, že v prípade tohto nároku zohľadňoval špecifiká produktu medziúveru, pričom akcentoval najmä na aktuálne saldo na účte. Odvolací súd k tomuto tvrdeniu uvádza, že z čl. II bodu 1 síce vyplýva, že úroky sa vypočítavajú pri každej zmene zostatku medziúverového účtu a k celkovému zostatku sa pripisujú ku koncu kalendárneho štvrťroka, avšak v dôsledku splácania poskytnutého medziúveru by malo skôr dochádzať k zníženiu tohto úroku z dôvodu splácania poskytnutého medziúveru, a nie k jeho navyšovaniu. Rovnako ako súd prvej inštancie, ani odvolací súd nemal za preukázané na základe akýchkoľvek skutočností účtoval žalovaný uvedenú sumu nad sumu dohodnutú v zmluve. Z uvedeného dôvodu preto aj odvolací súd dospel k záveru, že plnenie nad sumu dohodnutú v uzatvorenej zmluve prijal žalovaný bez právneho dôvodu, preto je povinný z titulu bezdôvodného obohatenia uvedenú sumu žalobcovi vrátiť.

23. Z vyššie uvedených skutočností tak možno dospieť k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a dospel k správne právne záveru, keď vyhovel žalobe a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 7.478,99 Eur.

24. Odvolací súd sa následne zaoberal odvolaním žalovaného vo vzťahu k posúdeniu vznesenej námietky premlčania. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že súd prvej inštancie v prípade námietky premlčania odkázal na právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, na ktorý odkázal a ktorým bol viazaný. Z uvedeného dôvodu nepovažoval za potrebné a hospodárne zopakovať už odvolacím súdom uvedenú argumentáciu a právne posúdenie vo vzťahu k opätovne vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného. Žalovaný v podanom odvolaní však nesúhlasil s prijatým právnym záverom súdu prvej inštancie a naďalej trval na tom, že v predmetnom prípade došlo k premlčaniu žalobcovho nároku. Odvolací súd v rámci odvolacieho konania nepovažoval za potrebné a hospodárne opätovne zopakovať celé právne posúdenie vznesenej námietky premlčania, preto v prevažnej časti odkazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie, pričom v nasledujúcich bodoch akcentuje najpodstatnejšie odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k premlčaniu.

25. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že vo vzťahu k dĺžke objektívnej premlčacej doby nebolo vykonané žiadne dokazovanie, ktoré by preukázalo jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť, pričom poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z ktorého vyplýva, že len samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom postavení žalovaného nemôžu samé o sebe preukazovať jeho úmysel. K uvedenému odvolací súd uvádza, že v zmysle uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je potrebné pri vzniku bezdôvodného obohatenia identifikovať na základe akého dôvodu k nemu došlo a až potom skúmať prípadný úmysel veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, ktorý musí preukázať, že žalovaný mal úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. Odvolací súd už však vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí poukázal na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, v zmysle ktorého spotrebiteľ nemá povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil jeho práva. Vzhľadom na uvedený záver tak možno konštatovať, že žalobca ako spotrebiteľ nemal povinnosť preukázať úmysel žalovaného. Odvolací súd preto opätovne upriamuje pozornosť na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré vo svojom odvolaní poukázal žalovaný, teda, že je potrebné skúmať z akého dôvodu došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a od uvedených zistení následne odvodzovať závery o prípadnej úmyselnosti alebo neúmyselnosti konania žalovaného. V predmetnom spore tak súd prvej inštancie ako aj odvolací súd dospel k záveru, že všetky nároky na zaplatenie súm, ktoré si uplatnil žalobca v tomto konaní vznikli z dôvodu, že žalovaný do zmluvy zakomponoval neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatné. Odvolací súd má za to, že takéto konanie žalovaného nebolo možné vyhodnotiť ako konanie neúmyselné, pretože žalovaný si musel byť vedomý nesprávneho účtovania úrokov, ako aj neprimeranosti požadovanej výšky poplatku za upomienku. Rovnako aj spôsob, akým žalovaný zakomponoval poistenie do zmluvy, pričom s jeho dôsledkami preukázateľne žalobcu neoboznámil evokuje, že aj v tomto prípade sa konanie žalovaného prejavuje ako úmyselné. Rovnako odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na najnovšie závery uvedené v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021, v ktorom Súdny dvor uviedol, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle,

že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48/ES z 23.04.2008, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti tak možno dospieť k záveru, že konanie žalovaného napĺňalo znaky úmyselnosti konania, a teda súd prvej inštancie správne (aj v zmysle pokynu odvolacieho súdu) aplikoval na predmetný prípad 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, a to aj s poukazom na vyššie prijatý záver Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021.

26. Vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe odvolací súd len poukazuje už na svoje predchádzajúce rozhodnutie, v ktorom zdôvodnil, na základe akých skutočností bolo potrebné odvíjať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby odo dňa 03.04.2017, t.j. od datovania listu H. K..

27. Vo vzťahu k plynutiu oboch premlčacích dôb odvolací súd opätovne poukazuje na to, že oprávnený sa môže domáhať svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia len v rámci plynutia oboch lehôt. V prípade, ak dôjde k uplynutiu jednej z nich, oprávnený nemá možnosť domáhať sa svojho práva z bezdôvodného obohatenia, nakoľko došlo k jeho premlčaniu. Ako bolo už uvedené vyššie, subjektívnu premlčaciu dobu bolo potrebné odvíjať od toho, kedy sa žalobca skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, t.j. v danom prípade od 03.04.2017. V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka je subjektívna premlčacia doba dvojročná, a teda v zmysle vyššie uvedeného by subjektívna premlčacia doba uplynula dňa 03.04.2019. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná dňa 30.11.2017, možno konštatovať, že bola podaná v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné jej plynutie odvíjať od momentu, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu. Vzhľadom na to, že žalobca zasielal platby na účet žalovaného postupne, bolo potrebné odvíjať plynutie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby pre každé takéto plnenie samostatne. V prípade nároku uplatneného z titulu poistenia, prvá platba zaslaná žalobcom na účet žalovaného bola dňa 01.01.2008, teda pre túto platbu by objektívna premlčacia doba uplynula dňa 01.01.2018, avšak žalobca podal žalobu dňa 30.11.2017, preto všetky platby vykonané po 01.01.2008, vrátane tejto prvej platby neboli ku dňu podania žaloby premlčané. V prípade poplatkov za upomienky, prvý poplatok bol uhradený dňa 31.10.2014, preto ani v tomto prípade nemožno hovoriť o premlčaní tohto nároku žalobcu v objektívnej premlčacej dobe, pretože pre prvý poplatok by táto uplynula až dňa 31.10.2024, a keďže ku dňu podania žaloby nebol premlčaný prvý žalobcom uhradený poplatok za upomienku, neboli premlčané ani ďalšie, neskôr uhradené poplatky. Napokon v prípade žalobcom nárokováných súm z titulu úrokov z medziúveru, prvý bol zo strany žalobcu uhradený dňa 31.12.2009, a teda objektívna premlčacia doba by pre tento nárok uplynula až dňa 31.12.2019, preto ani v tomto prípade nemožno hovoriť o jeho premlčaní, a rovnako ani o premlčaní ďalších platieb uskutočnených po tomto dátume. Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že všetky žalobcom uplatnené nároky boli uplatnené aj v rámci plynutia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, preto odvolanie žalovaného v tomto smere nebolo možné vyhodnotiť ako dôvodné.

28. Na základe vyššie uvedeného tak možno dospieť k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na zaplatenie sumy vo výške 7.478,99 bolo správne, a v predmetnom prípade nedošlo k premlčaniu tohto nároku žalobcu.

29. Žalobca si podanou žalobou uplatnil aj nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Odvolací súd poukazuje na to, že inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobcovi mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z poslednej vety uvedeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodiť, že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej predmetným zákonom alebo osobitnými právnymi predpismi a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, ktorý nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predostrel žalobcovi úverovú zmluvu obsahujúcu neprijateľné zmluvné podmienky, v dôsledku ktorých sa žalovaný bezdôvodne obohacoval na úkor žalobcu. Takéto konanie žalovaného bolo nepochybne spôsobilé prívodiť žalobcovi ako spotrebiteľovi ujmu. S poukazom na vyššie uvedené

odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a jeho priznaná výška je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobcovi - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov považoval aj odvolací súd za dôvodné priznať žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie nie v celej požadovanej výške, ale vo výške 1.000,- Eur, preto odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku za vecne správne.

30. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ďalšiu argumentáciu žalovaného zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech jeho odvolaniu, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

31. Správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

32. Na základe vyššie uvedeného potom odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 ods. 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil.

33. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).